

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Impudens Ægidij Legati mendacum: qui post corrosam multam auri
vim, finxit se à latronibus spoliatum fuisse, cùm eam pecuniam in summa
ambitione ac luxu profudisset, & ita crumena inani Romam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

no scribens ad Gualonem, eum jubet injunctum sibi legationis officium laudabiliter, ut cœperat, prosequi. Vnde colligi posse videtur neque Romanum revocatum fuisse Gualonem, neque castigatum fuisse ob male gestam legationem, cùm testetur Honorius illum laudabiliter in hoc munere se gessisse.

VII. Sub eodem Honorio, anno millesimo ducentesimo vigesimo primo, Aegidius Cardinalis in Scotiam legatus ut in subisdum novae expeditionis in terram sanctam pecuniam aliquam conquereret, accepta haud parva & à laicis & à clero, cùm eam in itinere in summa ambitione ac luxu profudisset ac dilapidasset, spoliatum se à latronibus confinxit, & ita crumena inani Romanum rediit. Paucis igitur diebus postquam ille reversus erat, eadem de causa missus est alius in Scotiam Legatus. Sed ista Legatorum frequentia commotus Scotorum Rex Alexander, habito suorum concilio, admittendum illum non esse censuit. In eo verò Concilio Episcoporum quidam supra modum avaritiae Legatorum Romanorum infensus, liberrimè multa adversus eos proloquitus est, quorum summa hæc erat. Intolerandam esse omnem tyrannidem, sed in primis servorum aut infimæ sortis hominum. Si mala quibus Scotorum regnum affectum erat superioribus annis, à Summo Pontifice illata fuissent, ea utcunque ferenda videri. Verum ut homines infimi & ad aliquam fortunam per flagitia provecti per tantam injuriam in Scotos sæviant, insuper etiam ea quæ sanctissima hæc tenus à patribus Scotti acceperant, avarissimè quæstui habeant, ea non indignè patienda; præsertim cùm nec finem ullum faciant, & Scotorum simplicitatem ac modestiam superbissimè contempnui habeant. Revocavit deinde in memoriam conventus quæ perperam & inhumaniter gesta erant à Gualone & ab Aegidio, huc demum flectens ut censeret neque tertium istum Legatum neque illum alium deinceps admittendum in regnum, ut tot malis iretur obviā.

VIII. Gregorius deinde nonus anno M C C X X X V I I . Legatum in Angliam misit Ottōnem Diaconum Cardinalem Tituli sancti Nicolai in carcere Tulliano. Commovit ea legatio universum regnum, ut Matthæus Parisius docet. *Venit igitur in magno appetitu Legatus prénominatus & potentia magna. Et occurrerunt ei Episcopi & Clerici famosi usque ad littus; & aliqui in naviculis navigando observarunt eis, applaudentes, & munera impreciosissimæ offerentes. imò etiam Parisius in obviā ei obtulerunt telas escarleti & vasā pretiosa nuncij diversorum Episcoporum. Damnat istum mo-*

rem Parisius, describitque deinde qua pompa suscepimus Legatus sit. Mansit autem in Anglia per triennium, neque fanis parcens neque profanis ut se suosque ditaret. Deplorat hanc patriæ sua infelicitatem idem Parisius his verbis: *In crastino Epiphania apud Doveram Legatus navem ascendens, post regales amplexus & oscula, legationis deposuit insignia, & transfretans appariatam Angliam à tergo salutavit, nullo preter Regem & quos idem Legatus bonis regni saginaverat de recessu suo condolente. Nec remansit eadem hora, ut veraciter dicebatur, in Anglia tantum pecunie, exceptis sanctiorum vasēs & ornamenti Ecclesiistarum, quantum à regno jam extorsérat Anglicano. Prebendas autem, Ecclesiastis, & varios redditus opimos plus quam trecentos ad suam vel Pape contulerat voluntatem. unde regnum, quasi vinea exposita omni transiunti quam exterminavit aper de sylva, miserabiliter languit desolatum. Et paulo post: Ut manifesto argumento monstraretur quod non missus erat ad oves que perierant protegendas, sed ad pecuniam quam invenerat vindictandam. Idcirco meritis multipliciter exigentibus Domino flagellante per Imperatorem preparantem muscipulas illa preda meruit spoliari, factus preda de predatore.*

VIII. Ea fuit Legatorum quorundam fortuna, ut cùm magnam auri vim collegissent per tempora sua legationis, ea deinde spoliarentur finita legatione. Extant quamplurima talium rerum exempla. Adferam autem unicum, & quidem posteriorum temporum; quia ex actis quæ nunc quoque super sunt colligitur apertius quam ex ceteris quantæ essent Legatorum opes, quanta pompa. Anno M C C L I X . cùm Talayrandus Episcopus Albanensis Avenionem rediret functus legatione apostolica ad Reges Francorum & Anglorum, pérque diocesim Ligonensem transiret, fuere qui animo destinari eundem Legatum spoliare opibus suis, quos ob hoc ipsum Legatus epistola generali ad Episcopos Gallicanos missa excommunicari solenniter iussit. Sanè Legatus captus non est, quia se continuuit intra villam de Castellione. Famuli verò ejus capti sunt cum thesauro, & adducti ad castrum de Giam. Res verò captas eas fuisse docet Talayrandus in epistola quam, uti diximus, adversus prædones scriptit ad Episcopos Gallicanos, *Ajud Severtium in Episc. Marci cap. 53. f. 7.*

Tom. II.

T